

ل شیشلیی باران

مگردیچ مارگوسیان
(نامهد)

و: ژ ترکی: رووکن باغدو کهسکین
(سته نبول)

ل بن وی بارانا همبزی کو ته دگوت قهی ئەزمان قول بوویه گاڤا مه دیبا من تهقی دعایین کهشه مؤفسهس بهر ب دنیا وی ئالی ده قهری کر، من هی ژی دگوت قهی وی رۆژهکی دیا من فهگه پره وهره. لی نهبوو فه نهگه ری ب قاسی نقشتهکی ژی کاغهزهک نه نقیساند و نه شاندا. ژ خوه بخوهسته ژی نکاروو بنقیساندا ره به نئی، وی و خوهندن و نقیساندن چ فیم دکرن ژههف؟ دایکا من یه که گوندی بوو. به لا کو دبستان ل دؤرا وان تونه بوونه وی ژی نکارووویه بخوینه. لی ل گوری خوه دیسا ژی هیینی تشتین بکیر بوو بوون. مهسه لا کاروو هه فیر پر باش بستری. پشتی کو هه فیری خوه دکر، فیتجا فی هه فیری دخست ناف ته شته که سفر و بوته کی ستووور پی دادکر کو ترش به. لی بهری فی، دهانی ل سه هه فیر ب تلپا دهستی خوه یی راستی شکلی خاچی چیدکر و دگوت: «به ره که تا براهیم خه لیل ل سهر ته به.»

هون براهیم خه لیل ناس دکن گه لو؟ من بخوه جارا به کهم وی د ناف ته شتا هه فیر ده ناس کر. پاشی ژی ل دهر دؤرا ماسا مه یا خوارنی.

بلا کهس شاش فیم نه که ژ ماسی مه به ستا من به رۆشا سفری مه زن یا کو مه داتانی سهر سینیه کی یه. قووشخانه هه تا ب دهف تزه بوو شور به نیسک. ئەم، تهقی کالکی من، پیرا من، باقی من، دیا من و خوشک و برایتین من، مه دۆرل سینیی دگرت و د دهستین مه ده که فچییین داری مه خوه زهر دکر سهر شور به نیسکا گهرم گه فچی ل دووف

که قچیی هه تا ژ مه بهاتا. . گاغا براهیم خهلیل تهقی بهره که تا خوه ب فی شکلی دکه ته ناڤ شوری و دو سه ری پپازین هسک و نانئ ته نووری ئیدی نه ما کاربوو ژ دهستی مه خه لاس بیه، ئەم دفلان سه ری. ده ما مه خواری دخوا ر چتین ژ که سی ده رنه دکه ت ژ خوه بیخوه ستا مژوول بوونا وئ برچی بمایه. وه کی دن ژی مه زانبوو کول سهر خواری گونه یه مژوڤ خه بهر بده.

ب ناوایه کی دن ژی مه براهیم خهلیل دناڤ لبین گه نم ده ناسکر. گاغا پشته یین ته لیسین گه نم دکشیان مالا مه ئەز و خوشک و برابین خوه ئانگو تابوورا خوشک و برا، مه ددا سه ری مالین جیرانان و هه ریه ک ژ مه ب دهنگه کی مه گازی وان دکر.

«خوشکا هچی، مه زاد کریه، وهرن ئالی مه ئەم بپژیرن.»

«خوشکا سه نه م دیا من دیبژه بلا بی زهبارئ.»

«خوشکا ساریک بهرۆش و سینییین خوه بیین مه زن باڤیژن سهر پشتا خوه بازدن وهرن ئالی مه!»

خوشک و مشک هه موو دهاتن کو ئالی مه بکن. بیین کو سینییین وان بیین مه زن هه بوونا ب خوه ره دنانین. تهڤ ده ل دۆرا وان سینیان بی کو ژ قولووسکا بی کو چارمییرگی شه ددا وه ک زباری زاد دپژارتن. گه نم ددان ئالییه کی خیچک و زخورکا داڤیتن ئالیی دن.

براهیم خهلیل یه کو یه کو، لبو لبو، ژناڤ که قران دهاته بژارتن ل کیله که کی کۆم دبوو. کو دبوو ئیبقار خوشک ته قدا خوه ددان ههڤ بهرۆش و تهشت سینییکیین خوه ل پشتا خوه دکرن تهقی فی دعایی ددان سهر رییین مالین خوه.

«گه نمئ ته ژ بی باش ده رکه ت خانمئ، ب خیر و خوه شی بخون خوه دئ بکم بهره که تا براهیم خهلیل ژئ کیم نه به.» وه کی کو هورن ژ دزانن ژ بو کو گه نم ب بهره که ت به دقئ مژوڤ بیه سه ر ئاش بده هیراندن دا بیه ئارقان (ئارد).

گاغا وهختئ وئ دهات مه فی ژئ دکر. ژخوه هه یا قه راشئ کورد ئوسو ژ هه موو تشتی هه بوو. زانبوو بی کی ژ کوده ری، ب چقاسی و چقاس گه نم کریه و کیژان خوشکی گه نمئ کی کهنگی د چهند رۆژان ده ژ ههڤ بژارتیه و ئەو گه نم ژ بی باشه ئان خه رابه. که سی زانبوو فان تشستان ژ کی و کهنگی هین دبه. ئا راست ئەڤ شغولی و ی بوو، نه دبوو ژ که سی ره بیژه. قه راشئ

پۆرسپی بی سالان فی ژئ نزانبوونا وی چ زانبوونا فه قیرو. هه روها وی ئەو پۆر هه موو نه ل ئاش ل تاخا فللا سپی کربوو.

برپارین کاری ئاش و ئارد د سه ری ده تهڤ ده ئوسو ددا.

خوشک ته قده وئ کاری هیراندن زادی خوه بکران تهڤا بخستانا ته لیسان و بسپیرتانا ئوسو. ئەڤ ژئ تو جاران ده رنه گ نه دما د عه ینی رۆژئ ده ته هه و دی ئوسو ل بهر ده ری دا دهر. ئوسو بی من و وه فان ته لیسان قه راسه ب دۆری یه کو یه کول پشتا هیسترا خوه یا سپی کو ئیدی ب قاسی وی پر داهات، بکرا؛ ب وه بسه کی هیسترا و ته لیسان ب ههڤ ده هسکو کرۆکی عاسئ بکرا و به ری خوه بدا ریا ئیش. به ری ئەو بده ری وئ دایکان ب دوو ده گازی بکران: «ئوسو زوو بیینه ها!»

زاهفتل خوه شا وی دچوو کو ته پی ره ب زمانئ وی خه بهر ددا. ژ وئ یه کی دیا من ب کورمانجی دگوتئ زوو بیینه. ئوسو زوو ب زوو پۆز ب گوتین وسا نه ددا، وه که خوه دکر. لی کو کیفا وی ل جی بوونا، هیسترا وی نه هه رمیا گو ه ددا شیره تین وی بیین کورمانجی وکایا کو ژئ ره خستبوو جوهارئ بهر دهڤئ وی عه جبا دبه خواره، زیتکا ژئ نه ئاڤیتبه ئانگو هه یوانی نه کربا وه ک ئینسانا بوویه، وئ ئوسو ژئ سه ری خوه د بهر خوه ده بهه ژاندا بگوتتا:

«هه ری، هه ری!»

من و هه فت خوشک و برابین خوه مه بی بدا دووڤ ئوسو.

ئوسو وئ ژ دو گاغان جاره کی سه ری شقا خوه یا تووژ بنچکاندا هیستری.

«دهه مراتئ دهه!»

خره خر ب هیسترا ره بهن دکه ت دبن وی باری کو ب بهره که تا براهیم خهلیل بیتهر گران بوو بوو. دیسا ژئ نه به ربایی میشین که ران بیین کو ب کیله کا چاڤین وی قه زهلقی بوون دکه ت نه ژئ گو ه ددا دهه دهه ئوسو، راست ب هه قراز قه هلدکشی.

به ربوو بیین ئوسو ئانگو ئەز و خوشک و برابین خوه، ئەم هه تا بهر دهڤئ کانیا کو جیرجیست ده رمانفرۆش بی که لدانی و میری خوشکا ئارشا لویس کو ب خیرا سه ری وئ ژئ ره چیکربوو دچوون.

